

Chương 3

Tin tức Đỗ Tuyết Dương mất tích lại lần nữa làm cho truyền thông lâm vào ồn ào sôi nổi, Đỗ, Trịnh hai nhà hôn ước tạm thời hủy bỏ, lại nói, mấy ngày gần đây Hồng Kông mỗi người tiêu điếm một chỗ, mọi người đối với toàn bộ sự kiện trên đều nghị luận, các phóng viên luôn nghĩ mọi biện pháp để có thể phỏng vấn Đỗ Gia Vân và Trịnh Hồng Đạt, đương nhiên cũng không buông tha Trịnh Quỳnh An.

Trịnh Hồng Đạt mặc danh bị leo cây ở lễ kết hôn, trong lòng đã đủ khó chịu, lại thêm các phóng viên trước sau theo dõi theo dõi, làm hấn mấy lần ra tay đánh người, mặc dù có thủ hạ ngăn cản, không tạo thành gièm pha, bắt quá hấn là người hắc đạo, tính nét thô bạo, từ đầu chí cuối bị đưa lên đầu đề, thậm chí có một phóng viên của một tờ báo nhỏ còn chụp được cảnh Trịnh Quỳnh An say rượu ở hành lang ôm nữ nhân, hôm sau Trịnh Quỳnh An phong lưu sử liễn lập tức đăng báo.

“Phóng viên đó thật muốn làm ta phiền chết mới cam tâm có phải không? Mất tích là Đỗ Tuyết Dương, cũng không phải ta!” Trịnh Quỳnh An ngã xuống trong tay còn cầm tờ báo đã bị nhào nát.

“Người là vị hôn phu của nàng, tại thời khắc đặc biệt quan trọng này, chẳng lẽ hành vi của người không thể kiểm điểm một chút?” Trịnh Hồng Đạt lạnh lùng trừng mắt con, đối với chuyện hấn đã nhiều ngày nay vẫn như cũ ăn chơi đàng điếm đều không hờn giận.

“Cái gì mà thời khắc đặc biệt quan trọng? Cũng không phải ta ép buộc gì con bé búp bê Đỗ gia đó! Bị buộc cùng nàng kết hôn, giống như cầu đi theo bên người nàng đã đủ ai rồi, hiện tại nàng lại làm cho ta không ngẩng mặt được trên toàn bộ đất Hồng Kông này, thấu khí này người dạy ta như thế nào nuốt hạ? Ta đi ra ngoài hít thở không khí cũng sai lầm sao?” Trịnh Quỳnh An đem bất mãn nhiều ngày qua tất cả đều bộc phát ra hết.

“Người thấu khí cũng đừng thấu đến báo chí a! Người thật ngu ngốc, nếu làm cho Đỗ Tuyết Dương thấy được thì cuộc hôn nhân này nói không chừng sẽ tăng thêm chuyện xấu...” Trịnh Hồng Đạt mắng con không phải.

“Đã có biến cố rồi đấy thôi! Trời mới biết nàng hiện tại đang ở nơi nào, nói không chừng đã chết rồi!” Trịnh Quỳnh An cười lạnh nói.

“Hấn là không có, hôm nay sáng sớm Đỗ Gia Vân đã nhận được điện thoại, muốn hấn chuẩn bị một trăm ngàn đô la Hồng Kông mới có thể thả Đỗ Tuyết Dương.” Trịnh Hồng Đạt trong lòng sinh điếm khả nghi, nguyên tưởng rằng người của Tường Hòa Hội Quán làm, nhưng sáng nay không điều tra được chỗ điện thoại lại đánh vỡ suy đoán của hấn. Chẳng lẽ, đây chỉ là án bắt cóc đơn thuần mà thôi?

“Một trăm ngàn? Kia kẻ bắt cóc thật đúng là xem thường giá trị con người Đỗ Tuyết Dương.” Trịnh Quỳnh An lại “hừ” một tiếng. Đỗ Tuyết Dương danh hạ tài sản chỉ sợ so với phụ thân nàng còn nhiều hơn, hẳn đối với việc Đỗ phu nhân trước khi chết dùng danh nghĩa đem tài sản chuyên cho nữ nhi mà phi lưu cho trượng phu quyết định cảm thấy kỳ quái, điểm này cũng không hợp lẽ thường.

“Này cũng có khả năng chính là tìm tòi trước khi hành động, kẻ bắt cóc động cơ còn không rõ ràng.”

“Thật là, chiêu bắt cóc này nhớ vốn là kế hoạch chi nhất của chúng ta, như thế nào lại bị người khác nhanh chân đến trước?” Trịnh Quỳnh An lớn tiếng rủa.

Trịnh gia phụ tử vốn định sau hôn lễ sẽ tự đạo tự diễn một hồi bắt cóc, đầu tiên là bức Đỗ Gia Vân phun ra xí nghiệp Đỗ thị, rồi lại đem Đỗ Tuyết Dương cứu ra, làm cho nàng đối với Trịnh Quỳnh An một mực tin tưởng, tiện đà tiếp nhận sở hữu tài phú... Nhưng người định không bằng trời định, kế hoạch này xem ra tạm thời không thể dùng đến.

“Nếu cướp Tuyết Dương không phải Tường Hòa Hội Quán, chúng ta đây còn có phần thắng.” Trịnh Hồng Đạt trầm ngâm.

“Phải không?”

“Đỗ Gia Vân tuy rằng yêu tiền, nhưng coi như đau nữ nhi, hẳn tại đây loại thời điểm nhất định càng thêm hoang mang lo sợ, chỉ cần chúng ta nắm giữ trụ thời cơ, có thể chúng ta cũng được gì đó.” Trịnh Hồng Đạt ngay từ đầu đã không có tâm làm mạnh tay, mục đích của hắn không phải đối phó Tường Hòa Hội Quán, mà là cướp lấy toàn bộ xí nghiệp Đỗ thị cùng tài sản khổng lồ nổi tiếng của Đỗ Tuyết Dương.

“Nhưng là hiện tại Đỗ Tuyết Dương hành tung không rõ, nàng nếu đã chết, kế hoạch chúng ta không phải ngâm nước nóng sao?”

“Nàng nhất định còn sống, chúng ta trước đem nàng tìm ra, sau đó hoàn thành hôn sự của người với nàng, kế tiếp, tìm cơ hội đem Đỗ Gia Vân làm thịt, làm cho nàng danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế Đỗ gia, đến lúc đó, một mình nàng liền có được mấy trăm triệu tài sản. Quỳnh An, như vậy một cái kim quang nữ nhân người khả nhất định phải thủ, chờ khi kết hôn, lại bức nàng đem danh nghĩa chuyên tài sản cho người, khi đó người yêu như thế nào, đối phó nàng như thế nào, ta tuyệt không nhúng tay.”

“Đến lúc đó ngoạn ngáy nàng, chỉ có làm phiền nàng lên thiên đường đi bồi phụ thân nàng làm bạn. Ha ha ha...” Trịnh Quỳnh An ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

“Cho nên, hành tung nàng chưa rõ thì trong khoảng thời gian này người phải hảo hảo biểu hiện ra thâm tình của người, đó là một hảo cơ hội động lòng nữ nhân, người cho ta thu liễm một chút, tận lực làm cho truyền thông biết người

đối với chuyện của Đỗ Tuyết Dương lòng nóng như lửa đốt, như vậy mới có lợi cho kế hoạch của chúng ta.”

“Được rồi!” Trịnh Quý An bắt đầu dĩ nhún nhún vai, trận này, hấn cũng không thể quá mức phóng túng dục vọng chính mình, hết thấy vì Đỗ Tuyết Dương, hấn là nên nhịn một chút.

Trịnh Hồng Đạt cười lạnh nhìn chăm chăm tờ báo, đối với bọn họ không thể báo đạo, hấn một chút cũng không để ý, cha con Đỗ gia trốn không thoát lòng bàn tay hấn, hấn nghĩ sớm hay muộn vẫn là hội ngoan ngoãn tiến vào túi tiền hấn.

Một phen tờ báo theo bữa sáng đưa đến trước mặt Tuyết Dương, người đưa tới không phải Phương Đăng mà là một cái bắt cầu ngôn tiếu, nam nhân dáng trung niên. “Người là...” Tuyết Dương gặp qua hấn, biết hấn là người của Phương Đăng, nhưng nàng nghĩ càng tiến thêm một bước biết về người này thì có thể dùng tiền thu mua, cứu nàng ra ngoài.

“Ta là hạ nhân.” Hắc Toàn không chút biểu tình.

“Người nhất định là vì tiền mới đi theo cái người tên Phương Đăng kia? Ta nguyện ý đưa người thập bội tiền lương, còn khi ra bên ngoài thì sẽ có một trăm vạn tiền tiêu vặt, chỉ cần người thả ta.” Nàng trong mắt ánh lên tia hy vọng. Có tiền có thể sai được cả quỷ sứ, đây là lời lẽ chí lý mà nàng từ nhỏ đã nghe được.

“Tiểu thư...” Hắc Toàn lắc đầu, xoay người rời khỏi.

“Không đủ phải không? Vậy năm trăm vạn!” Nàng tiếp tục tăng giá.

“Tiểu thư, tiền không phải vạn năng.” Hắc Toàn dùng mắt ngắm nàng, khoe miệng biểu lộ khinh thường.

“Nhưng không có tiền là vạn vạn không thể, không phải sao?” Nàng lại một lần nữa đưa ra danh ngôn trị gia của Đỗ Gia Vân.

“Đó là ý kiến thô tục!” Hắc Toàn lạnh lùng thốt.

“Người là ngốc tử! Chỉ cần người thả ta có thể có năm trăm vạn, người còn không nguyện ý? Đi theo một bọn cướp có thể có tiền đồ gì? Hấn nhất định là thiếu tiền mới có thể bắt cóc ta, từ đó có thể suy ra hấn cũng không có bao nhiêu tiền có thể cho người...”

“Chỉ cần bắt người đi đổi, sẽ không chỉ giá này.” Hắc Toàn nhất ngữ nói trúng trọng điểm.

Tuyết Dương nhất thời không lên tiếng được. Đúng vậy! Nàng là con tin, lấy nàng hương phụ thân nàng uy hiếp, khẳng định không chỉ năm trăm vạn.

Ta thật sự là cái ngốc tử! Tuyết Dương trừng mắt nhìn bữa sáng trên bàn trà cùng tờ báo, cảm xúc thoáng chốc lại hàng hồi đày cóc.

“Thỉnh dùng bữa sáng.” Hắc Toàn chậm rãi lui ra ngoài, nhỏ giọng đặc tượng, giống như một người tàng hình.

Tuyết Dương không hề có chút khẩu vị, nhìn chăm chăm sữa tươi cùng sandwich, ba ngày qua, nghìn bài một điệu (ý nói tất cả đều giống nhau), bữa sáng cực kỳ ghê tởm. Trước kia ở nhà đều là mỗi ngày biến hóa đủ màu, bày đầy bàn trung, bữa sáng kiểu dáng Tây Âu làm cho nàng thích thú, mà nay, thấy loại thô thực này, quả thực là có ý muốn nàng đói chết!

Nếu bữa sáng ăn không vô, nàng liền cầm lấy báo tùy ý lật xem, nguyên là muốn giết thời gian, không nghĩ tới vừa mở ra, ngay tại góc của trang ba liền thấy ảnh chụp Trịnh Quỳnh An ôm một nữ tử xa lạ, bên trên còn viết chuyện hấn không chịu nổi phóng viên truy tung mà ra tay đánh người.

Tuyết Dương tâm mạnh như bị nhéo đau một chút, Trịnh Quỳnh An trong lòng nàng là một thân sĩ phong độ, làm sao có thể hội làm ra loại sự tình này? Báo còn viết hấn không để ý vị hôn thê chết sống, đêm khuya lưu luyến nơi thanh sắc tìm hoan mua vui, mà nữ tử bên người hấn đúng là ở Hồng Kông nổi danh rượu quốc sau tương thanh dong (cái này chắc là gái tiếp rượu).

Khó trách trước kia Tình Phân muốn nàng xem báo, nguyên lai chính vì Trịnh Quỳnh An tin tức thật đúng là không ít! Tuyết Dương tim đập mạnh, loạn nhịp nhìn báo đăng về Trịnh Quỳnh An, cảm thấy hấn cùng với nhận thức của nàng là một bạch mã vương tử căn bản không phải cùng một người, kém nhiều lắm...

Một loại cảm giác bị lừa lạng lẽ hiện lên, lòng của nàng cũng theo đó loạn thành một đoàn.

Phương Đăng từ phía sau thông thả tiến vào, thấy nàng vui đầu vào tờ báo, liền đến ngồi đối diện nàng trên sofa, cười lạnh nói: “Như thế nào? Phấn khích chứ?”

Nghe thấy hấn có ý châm chọc trong lời nói, sắc mặt nàng tái nhợt, ngẩng đầu, mắt lạnh trừng cơ hồ cháy.

“Người lấy báo này cho ta xem làm gì?”

“Cho người biết vị hôn phu ‘thân ái’ của người đối với việc mất tích của người có cảm tưởng gì.” Đăng Tuấn mệnh lệnh hấn làm cho Đỗ Tuyết Dương nhận rõ phụ tử Trịnh thị, chuyện này so với việc đem nàng cột vào người hấn còn khó hơn nhiều, hấn nghĩ, có lẽ theo tờ báo tạp chí này hội xuống tay dễ dàng chút. Cũng may mắn, chuyện xấu của Trịnh Quỳnh An làm cho hấn tự bộc đoán, Phương Đăng đỡ phải lo nghĩ.

“Hừ! Các phóng viên thích nhất là đoán lung tung, viết xằng viết bậy.” Tuyết Dương thay chính mình lấy lại mặt mũi.

“Không có lừa làm sao có khói, chẳng lẽ người còn thấy không rõ con người Trịnh Quỳnh An?”

“Hấn là quân tử.” Tuyết Dương không thể tin báo thượng viết, nàng cự tuyệt thừa nhận ánh mắt chính mình quá kém, lại càng không tin tưởng phụ thân hội giới thiệu loại lưu manh này cho nàng làm trượng phu.

“Quân tử? Nếu hắn là quân tử, trên thế giới vốn không có tiểu nhân!” Phương Đăng lãnh xuy một tiếng.

“Vị hôn phu của ta là người như thế nào, hắn là không quan hệ với người vì mục đích nào đó mà bắt cóc ta?” Tuyết Dương cảnh giác nhìn, vẻ mặt giễu cợt Phương Đăng.

“Kỳ thực, người muốn gả gà gả cầu cũng không phải chuyện của ta, chính là, vạn nhất phụ thân người không nghĩ sẽ trả tiền chuộc người, ngay cả vị hôn phu của người cũng không chịu cứu người thì trước hết ta phải nghĩ rõ xem sẽ làm thế nào khi người nhất thời mất đi giá trị...”

“Câm mồm!” Tuyết Dương bị hắn chọc giận đứng dậy, cầm tờ báo trong tay quăng vào mặt hắn.

Phương Đăng một tay ngăn đỡ tờ báo, vẫn như cũ thanh thản ngồi ở trên sofa, cười lạnh nói: “Ta nguyên bản rất ngạc nhiên người làm sao có thể hội đáp ứng gả cho một người nam nhân xa lạ, Trịnh Quý An ở vùng Đông Nam Á là tên ác ôn, hắn tàn nhẫn so với phụ thân còn có phần hơn, ác danh loại này rõ ràng biến chất, cư nhiên cho rằng áo mũ chỉnh tề, thêm vài lời ngon tiếng ngọt là có thể câu thượng một đôi nam vàng mỹ nhân ngư, có thể thấy được đối tượng hắn muốn câu chằng qua là một thiên kim tiểu thư không có đầu óc, hư vinh nông cạn, ánh mắt quá kém.”

“Người nói đủ chưa? Ta là hư vinh nông cạn, là không có mắt, chỉ cần ta cao hứng, ta yêu gả cho ai, ai có thể quản được?” Tuyết Dương thẹn quá thành giận, đối với Trịnh Quý An, nàng cùng hắn chỉ kết giao một tháng, nàng là đối hắn ái mộ, biết tính sao? Báo chí với vài dòng chữ to đã làm nàng phủ định tình cảm chính mình?

“Người chẳng lẽ đối với đám hỏi của người, mục đích của phụ thân cùng Trịnh gia là gì cũng không biết sao?” Có nữ nhân ngu xuẩn vậy sao? Bị bán lại cao hứng thay người đưa tiền mặt.

“Ta chưa bao giờ hỏi ba ta về chuyện này.” Nàng đem mặt chuyển hướng một bên, oán hận nói.

“Rốt cuộc người được nuôi lớn như thế nào? Thân là người thừa kế duy nhất xí nghiệp Đỗ thị, người thật sự một chút tự giác đều không có?” Phương Đăng càng nói càng có khí.

Đỗ Tuyết Dương cam nguyện bị trở thành thiên kim tiểu thư không biết gì, nhưng đây là chuyện của nàng, hắn việc gì thay nàng quan tâm?

“Này cần tự giác cái gì? Dù sao chuyện gì cũng không thay đổi được.” Theo quan niệm Tuyết Dương, thế giới của nàng chính là như vậy, dư dả tài phú làm cho nàng đối với nhân sinh không có gì hy vọng đạt được, không thiếu tiền, không thiếu cái gì, chỉ duy có tình yêu.

“Người không nên có loại quan niệm này? Nếu có một ngày xí nghiệp Đỗ gia gục ngã, hoặc là người hai bàn tay trắng, người tương, người hội biến thành cái bộ dáng gì?” Nữ nhân này có hay không một chút nguy cơ ý thức a?

“Gục ngã, dù sao mẹ ta cho ta tiền cũng có nhiều đặc dụng.” Nàng không hề suy nghĩ liền nói.

Đây là hiện đại nhân bi ai sao? Những người đồng lứa liêu mạng kiếm tiền còn bọn họ thì lại đối nhau sống mà tâm không có ý đồ, không hề động lực suy nghĩ, đây là do người làm cha mẹ muốn sao?

“Người chưa bao giờ hoài nghi lý do gì mà mẫu thân người đem tiền lưu cho người, mà không phải lưu cho phụ thân người?” Phương Đằng đối thê tử sáng suốt của Đỗ Gia Vân có phần bội phục. Nàng biết Đỗ Gia Vân tuy rằng đau nữ nhi, nhưng tất yếu vẫn sẽ vì tiền hy sinh hết cả, hẳn chính là người như vậy.

“Không có!”

“Đỗ Gia Vân là thương nhân, trọng tài khinh nghĩa, hẳn đem người gả cho Trịnh Quy An, đúng là hẳn có dã tâm. Trịnh Hồng Đạt là đầu lĩnh hắc đạo Đông Nam Á, hẳn lần này hội đáp ứng bỏ vốn cùng phụ thân người liên hợp, mục đích chính yếu là người.”

“Ta?” Tuyết Dương sững sốt kinh ngạc.

“Đúng vậy!”

“Ta có cái gì đáng giá mà hẳn mơ ước?”

“Thứ mà mẫu thân người để lại cho người.”

“Mẫu thân ta? Người là nói đến tài sản kế thừa?” Nàng mở to hai mắt.

“Đúng vậy.”

“Này đều là danh nghĩa của ta, bọn họ muốn lấy cũng lấy không được.” Nàng kêu to.

“Nhưng nếu người chết thì mọi chuyện liền khác.”

“Vì sao?” Nàng vẫn là không hiểu được. Chuyện có liên quan đến tài sản kế thừa từ mẫu thân nàng chưa từng hỏi qua, tất cả đều giao phụ thân nàng toàn quyền xử lý.

“Khi người chưa kết hôn, nếu một mai người tử vong, tài sản theo danh nghĩa sẽ hội sung công, đây là mẫu thân người vì an toàn của người mà trong di chúc đã hạ quy định. Trong đó còn có phần ngoại lệ, một khi người kết hôn, người trên danh nghĩa tài sản đem giao cho vợ chồng người thì đối phương có quyền xử lý toàn bộ tài sản này.”

“Người... Vì sao người biết rõ như vậy?” Tuyết Dương ngạc nhiên rất nhiều, trong lòng nhất thời kích động. Bình thường bọn cướp sao có khả năng biết

chuyện này, ngay cả bản thân nàng còn không hiểu được chi tiết di chúc về tài sản, hẳn rốt cuộc là có mục đích gì?

“Ta sao? Ta là kẻ bắt cóc có dụng công, đối với mục tiêu, trước khi xuống tay nhất định hội cẩn thận nghiên cứu.” Phương Đăng cố ý muốn vui đùa.

“Chẳng lẽ mục đích chính của ngươi cũng là vì mẫu thân lưu cho ta di sản?” Nàng cả kinh nói.

Phương Đăng trầm mặc nhìn nàng. Đăng Tuấn nói đúng, một khi thực sự Trịnh Hồng Đạt thực hiện được ý đồ, thế lực hắc đạo của hắn sẽ lớn mạnh, về sau muốn tiêu diệt hắn sẽ không dễ dàng.

“Đúng vậy chứ?”

“Ngươi không ngu ngốc! Ta nghĩ lại ngươi cũng không có bề ngoài giống bao cỏ đâu!” Phương Đăng tán dương gật gật đầu.

“Ta nói cho ngươi biết, dù mẫu thân cho ta gì ta tuyệt đối không tặng cho bất luận kẻ nào!” Tuyết Dương tức giận đến máu nghịch lưu. Nàng làm sao có thể để rơi vào tay tên “trúng thối” này?

“Đừng kích động như vậy, ngươi không có gậy đầu, ai có thể từ trong tay ngươi lấy đi thứ gì?” Phương Đăng miễn cưỡng cười.

“Đừng giả mù sa mưa! Mục đích của ngươi chính là này, đúng không? Án bắt cóc lần này là nhằm vào ta, không phải ba ta, có phải không?”

“Thì như thế nào?” Phương Đăng hai tay nhất quán, đối với lời nói của nàng đột nhiên giận bất đắc dĩ thừa nhận.

“Ngươi là tên lưu manh! Ta chỉ biết ngươi cũng không phải người lương thiện, so với Quỳ An, ngươi mới chính là tên cô hồn!” Tuyết Dương cao giọng mắng to, mái tóc dài hỗn độn rối tung ở hai bên má, cặp mắt sáng cửa tia tử khí dõng theo hắn, toàn thân phẫn nộ.

Phương Đăng bị nàng không hiểu chuyện lên án, phút chốc đứng lên, cơ bắp dọc theo trên người cùng màu đen tuất như ả như hiện. Hắn hai tay chống nạnh, cảm dưới khễ nhếch, lạnh lùng hướng Tuyết Dương bước một bước tiếp cận.

“Đừng lấy ta so với tên biến chất đó, Trịnh Quỳ An mới là hắc đạo lưu manh, chỉ biết dựa vào bề ngoài mê hoặc nữ nhân, ỷ vào thế lực hắc đạo của phụ thân, noi noi hoành hành bá đạo. Hừ, cái loại người này, không xứng cùng ta đánh đồng.”

Tuyết Dương bị khí chất của hắn làm sợ tới mức chạy trốn tới bên cửa sổ, nhưng miệng vẫn là không chịu nhận thua, còn nói: “Hắn không phải! Không phải, không phải!”

“Hắn tưởng chỉ cần cùng ngươi kết hôn, là có thể sớm một chút chiếm đi di sản khổng lồ mẫu thân ngươi để lại cho ngươi. Ngươi đã thành con cò trong tay

Đỗ Gia Vân và Trịnh Hồng Đạt, làm cho chúng có lợi thế, còn không tự biết, quả thực ngu xuẩn!” Hấn biểu tình có chút lãnh khí, giống tòa sơn che ở trước mặt nàng.

“Sẽ không! Ba ta sẽ không như vậy đối với ta, mà Quỳ An... Hấn là thật sự yêu ta!” Nàng cũng chỉ có thể như vậy tin tưởng, nếu không, nếu đúng như theo lời Phương Đăng, nàng chỉ biết càng thương tâm mà thôi.

“Ngươi thực nghĩ hấn hội yêu thương ngươi, đúng là một thiên kim tiểu thư không đầu óc? Coi như hết! Ngươi cái gì cũng đều không hiểu, ngay cả mị lực đều không có, hấn muốn là cái loại giống tương thanh dong rượu quốc chi hoa, không phải ngươi...”

“Ngươi dựa vào cái gì nói vậy? Dựa vào cái gì? Ta sẽ không mắc mưu, lời của tên “trúng thôi” như ngươi, ta một chút cũng không tin!” Nàng hai tay che lỗ tai, nhất kính lắc đầu, nước mắt không biết khi nào thì cũng tràn ra hốc mắt.

“Ngươi nghe cho rõ đây!” Phương Đăng xả hạ hai tay nàng, buộc nàng tiếp tục nghe. “Mặc kệ ngươi tin hay không tin, Trịnh Hồng Đạt cũng không phải là người dễ dàng thỏa mãn, hấn có thể hội đối với ngươi cùng phụ thân ngươi gây bất lợi, điểm này ngươi nhất định phải cẩn thận, biết không?”

“Ta chán ghét ngươi, chán ghét ngươi...” Nàng hai tay bị chế trụ, cúi đầu để nước mắt chảy xuống, không muốn bị hấn thấy sự bất lực của nàng. Thế giới hắc bạch thị phi như thế nào lại phiền toái như vậy? Lòng người hời hợt, bị giấu ở chỗ sâu nhất, nắm lấy không ra, lời nói của Phương Đăng cùng với báo chí thượng báo đạo làm cho nàng đã bị đả kích không nhỏ, nếu ngay cả phụ thân cũng lừa nàng, vậy nàng còn có thể tin tưởng ai?

Nàng ôm nỗi hận khinh xuyên thanh đã đánh động vào tâm Phương Đăng, hấn nhìn không được muốn đem nàng ôm vào lòng an ủi, chậm rãi thả lỏng tay nắm chặt cổ tay nàng, lo lắng nhìn mái tóc dài của nàng, nhưng lại đột nhiên nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng, để lại một mình Đỗ Tuyết Dương ở lại phòng trong.

Thật đáng chết! Nàng vì sao ngay cả khóc đều giống như Quan Cẩn Chi, vì sao? Hấn căm giận đi đến lầu một, không để ý Hắc Toàn đang kinh ngạc ánh mắt, quyết định lên xe hơi Tường Hòa Hội Quán, hấn rút cuộc chịu không nổi công tác làm “lao đầu” này! Hấn phải đi về tìm Đăng Tuấn nói rõ ràng, mặt khác, thuận tiện đem tứ kỳ lân muốn xem trò hay bắt lại, đầu tẩu một chút tiết hận, nếu còn như vậy cùng cái nữ nhân kia tâm lực sẽ tiêu hao dần, hấn nhất định hội phát cuồng!

Tường Hòa Hội Quán đang ở trong một loại không khí kỳ lạ, mới ba ngày, Phương Đăng lại phát hiện tựa hồ có gì đó thay đổi. Chính yếu nguyên nhân, hấn là mọi người đều một bộ dáng “bè bộn nhiều việc”!

Có Đăng Tuấn cầm đầu, nhóm Kỳ lân đều vội vàng đối phó Trịnh Hồng Đạt cùng Đỗ Gia Vân, nghe nói song phương tiên phong đã giao thủ, thủ hạ Trịnh

Hồng Đạt từng ở phụ cận Tường Hòa Hội Quán nhìn trộm, bị người của Hội quán đầu tẩu một chút sau khiên hồi. Đằng Tuấn hạ lệnh toàn diện đề phòng, mặt khác cũng muốn cầu nhóm tứ kỳ lân khác gia nhập trận chiến này, hẳn muốn Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt hai người không bao giờ có thể tác quái nữa, hơn nữa vĩnh viễn không thể ở Hồng Kông sống yên.

Cứ như vậy, khi Phương Đằng trở lại Tường Hòa Hội Quán, mọi người đều tụ tập sau địa hạ máy tính trung tâm, ngay cả Vũ Bộ Vân cũng thái độ khác thường, chính hưng trí bừng bừng ở trước máy tính đại ngoạn hạ nhị trò chơi.

“Các người đang làm gì?” Phương Đằng chưa từng gặp qua bộ dáng của mọi người như vậy.

“Ừa? Phương Đằng, người không phải có công tác trong người sao? Trở về làm gì?” Lâm Kiếm Hi thoáng nhìn hắn một thân hắc y, lập tức chào hỏi.

“Chuyện kia của ta thế nào lại tính là công tác! Nhưng thật ra các người đang làm việc gì?” Hắn tò mò đánh giá, tại sao bọn họ lại say mê làm việc đến không có thời gian quay đầu nhìn hắn lấy một giây, cái gì làm cho bọn họ nhìn màn hình máy tính không chớp mắt.

“Người hảo không tốt, phải canh giữ con tin của người một khác cũng không rời chứ, trở về làm gì?” Đằng Tuấn không biết từ khi nào đã xuất hiện ở phía sau hắn.

“Ta trở về nhìn xem khi ta ở đó buồn chán thì các người đang làm gì.” Hắn nhìn chằm chằm vào màn hình, thấy Giang Trùng với máy tính trước mặt đang tính ra hằng sinh lũy thừa giá cổ phiếu thị trường của các xí nghiệp lớn.

“Chúng ta ở bổ nhị, chuẩn bị dụ hai lão hồ ly mắc câu.” Đằng Tuấn mỉm cười đi đến bên người Đinh Dục ngồi xuống, khinh xảo bàn phím.

“Bổ nhị?” Phương Đằng nhướn mi.

“Đúng vậy! Trịnh Hồng Đạt cùng Đỗ Gia Vân chính là đang từng bước một đi vào cạm bẫy của chúng ta.” Vũ Bộ Vân đối với việc đại động não lần này cảm thấy hứng thú, hẳn thậm chí đã quên chuyện hắn cùng với Đằng Tuấn trong lúc đó quá tiết, vội vàng theo tư liệu trên mạng của Vũ gia thủy vận thủy bộ, chuẩn bị bắt một chuyến tuyến hàng buôn lậu của Trịnh Hồng Đạt.

“Nga?” Xem mọi người làm việc hăng say như vậy, Phương Đằng đối với “nội dung” công tác của chính mình khó tránh khỏi không thấy tự vị.

“Người ở đây làm gì? Người còn không nhanh trở về xem Đỗ Tuyết Dương thế nào?” Đinh Dục lên tiếng xua đuổi, hẳn khó có được cơ hội tự mình thao túng máy tính, xuyên thấu qua Tường Hòa Hội Quán, phá giải mật mã, tiến vào xí nghiệp Đỗ thị để lấy cơ mật buôn bán.

“Vì sao chỉ có ta bị phơi nắng, bị lược bỏ sang một bên, làm chút chuyện không cần đầu óc?” Phương Đằng bắt đầu oán giận.

“Di? Nghe nói Đỗ Tuyết Dương nghênh ngang thật sự xinh đẹp, loại công tác đối mặt mỹ nữ xinh đẹp này có cái gì không tốt?” Vũ Bộ Vân khẽ gắt nói, đối phương ở trong phúc mà không biết phúc, thật là ngốc, hẳn cảm thấy khó hiểu.

“Nàng là mỹ nữ, cũng là cái bao cỏ mỹ nữ, nếu ngươi hâm mộ, kia đối ngươi đi!” Phương Đăng nhin không được cũng châm điều thuốc, phiền muộn nhả ra một ngụm.

“Ta không rảnh! Xuyên thấu qua máy tính tìm tư liệu riêng, cảm giác thật thích! Ta cũng không biết hệ thống máy tính chúng ta có thể đọc giải được sóng vô tuyến điện, bắt nó dịch thành văn tự. Hắc! Trịnh Hồng Đạt lúc này đây xác định chắc chắn là sẽ lọt vào tay ta.” Vũ Bộ Vân phẫn khích vỗ đùi, căn bản không nhìn thấy Phương Đăng đang tức khí xanh mặt.

“Ngươi làm sao vậy? Mọi người hảo tâm đem công tác tốt nhất giao vào tay ngươi, là muốn cho ngươi giải buồn thôi! Chúng ta đều thấy Đỗ Tuyết Dương nghênh ngang giống như...” Lâm Kiếm Hi nói đến một nửa, cố ý tạm dừng, mắt ngắm Phương Đăng.

“Giống Quan Cẩn Chi? Đây là cái các ngươi gọi là ‘hảo tâm’ ?” Phương Đăng đề cao âm lượng. Tròi mới biết hẳn đối mặt Đỗ Tuyết Dương thống khổ cỡ nào, nàng cùng Quan Cẩn Chi thần khí bên ngoài dường như hấp dẫn hẳn, nhưng nàng ngoan cố cứng đầu, không biết chuyện, lại chọc giận hẳn, hẳn hận không thể khấp liệt nàng, chỉ cần loại chuyện này thôi đã đủ làm hẳn mâu thuẫn, hẳn còn phụng mệnh làm cho nàng hiểu được chân tướng, muốn nàng nhận rõ phụ tử Trịnh gia cùng phụ thân nàng vì lợi ích mà cấu kết với nhau. Cũng không phải hẳn ghét nàng, chỉ là hẳn làm thế nào để có sức thuyết phục nàng đây?

“Vì cho ngươi cảm giác đối với Quan Cẩn Chi, ta mới cố ý cho ngươi tiếp xúc Đỗ Tuyết Dương, đây là cơ hội để ngươi thanh tỉnh lại, chúng ta cũng không muốn thấy ngươi bị cái chết của Quan Cẩn Chi ám ảnh như một bóng m” Đăng Tuấn cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp chỉ ra.

Phương Đăng hơi hơi sững sốt, hẳn không nghĩ tới Đăng Tuấn liếc mắt một cái liền nhìn thấu khúc mắc của hẳn.

“Trở về đi! Nếu ngươi ngại công tác đơn điệu nhàm chán, ngươi sẽ làm hỏng việc.” Đăng Tuấn ám chỉ nói.

“Có ý tứ gì?” Phương Đăng đề cao cảnh giác.

“Đỗ Gia Vân đã muốn báo nguy, muốn cảnh sát tìm Đỗ Tuyết Dương, lúc này, chỉ sợ cảnh sát toàn Hồng Kông đã bắt đầu hành động.” Đăng Tuấn hai tay khoanh trước ngực, thân hình cao to mạnh mẽ bị chiều cao bào sấn càng thêm tuấn dật.

“Ôi trời!” Phương Đăng gào thét một tiếng.

“Ta nghĩ, kể tiếp ngươi không còn có thời gian kêu nhàm chán.” Đăng Tuấn lại bán cái sang.

“Cái gì?” Một cỗ dự cảm không tốt lắm bức Phương Đăng chỉ khẩu, hấn hai hàng lông mày nhanh túc, thật muốn thấu thị Đăng Tuấn kia gương mặt tuấn mỹ, tà khí, lại có điềm đáng đánh đòn.

“Trở về nơi sẽ biết.” Đăng Tuấn nói xong liền không hề để ý đến hấn, kính tự ngồi vào trước máy tính tiếp tục công tác của hấn.

Phương Đăng uất giận tức điệu yên, đang muốn đi ra tầng hầm ngầm, bên hông điện thoại bỗng nhiên rung động “dồn dập”.

“Uy?” Hấn tức giận mở microphone ra.

“Thiếu gia, Đổ tiểu thư bị thương! Người mau trở lại!” Hắc Toàn lo lắng nói.

“Bị thương?” Phương Đăng thờ hốc vì kinh ngạc. Sao lại thế này? Hấn rời đi bất quá cũng mới một giờ, nữ nhân kia sẽ không thể làm ra chuyện ngốc gì chứ? “Ta lập tức trở về!”

Hấn vội vàng chạy đi, tâm hốt hoảng, không chú ý tới Đăng Tuấn khóe môi nhếch lên nụ cười quỷ dị, cùng với bốn vị Kỳ lân khác ánh mắt trêu tức.